

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **SG AUTO s.r.o.**, sídlem Ovocný trh 572/11, Praha 1, zastoupena JUDr. Jakubem Hlínou, advokátem se sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2020, č. j. 596/20/5300-22444-707622, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2022, č. j. 5 Af 13/2020 - 113,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **s e z a s t a v u j e .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** část zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 4 000 Kč. Tato částka bude žalobkyni poukázána prostřednictvím jejího zástupce advokáta JUDr. Jakuba Hlíny ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala dne 7. 6. 2022 kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze, jímž soud odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný jím potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 1, kterým byl stěžovatelce přiznán úrok ze zadržovaného daňového odpočtu ve výši 837 101 Kč. V průběhu řízení o žalobě změnil žalovaný v přezkumném řízení napadené rozhodnutí a ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019-47, stěžovatelce přiznal úrok ve výši 7 246 298 Kč. Uznal přitom, že stěžovatelce náleží úrok ve výši 14 % + repo sazba do 30. 6. 2017, avšak po tomto datu již byla účinná nová právní úprava přiznávající úrok 2 % + reposazba, která byla podle žalovaného v souladu s požadavky práva EU. V této části proto setrval na původním závěru a výpočtu. Městský soud napadeným usnesením žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2022 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), z důvodu, že v průběhu řízení odpadl jeho předmět, a nejsou tedy nadále splněny

podmínky řízení. Nové rozhodnutí žalovaného vydané v přezkumném řízení totiž nahradilo původní rozhodnutí, které již dále neexistuje.

[2] Stěžovatelka v kasační stížnosti brojila proti tomuto závěru městského soudu. Namítla, že městský soud sice postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud jde o výklad podmínek řízení v případě, kdy je napadené správní rozhodnutí zrušeno či změněno v přezkumném řízení, avšak jeho závěry jsou v jejím případě přehnaně formalistické. Po žalovaném se v průběhu řízení před městským soudem domáhala vyplacení odpovídající výše úroků, avšak ten posoudil její podání jako podnět k zahájení přezkumného řízení, v jehož rámci jí vyhověl pouze částečně. S ohledem na to ob stojí vedle rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení i původní rozhodnutí napadené žalobou. Její odmítnutí městským soudem je proto nezákonné. Městský soud navíc nezohlednil to, že tímto způsobem mohou orgány finanční správy kdykoliv žalobce připravit o soudní přezkum původního rozhodnutí, pokud žalobou napadené rozhodnutí změní v přezkumném řízení, byť jen nepatrně. Žalovaný tak navíc obešel institut uspokojení navrhovatele podle § 62 s. s. ř. Pokud by soud postupoval podle tohoto ustanovení, stěžovatelka by s částečnou změnou napadeného rozhodnutí nesouhlasila.

[3] Podáním doručeným kasačnímu soudu dne 3. 4. 2023 vzala stěžovatelka kasační stížnost zpět. Požádala současně o vrácení části zaplaceného soudního poplatku a přiznání náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 3 druhé věty s. ř. s. Má za to, že kasační stížnost vzala zpět pro pozdější chování žalovaného. Jak blíže rozvedla, i po vydání nyní napadeného usnesení městského soudu nadále trvala na tom, že i nové rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť jí podle pozdější soudní judikatury přísluší úrok za celé období zadržovaného odpočtu ve výši 14 % + repo sazba. V reakci na její podnět vydalo dne 20. 12. 2022 Generální finanční ředitelství rozhodnutí, jímž nařídilo přezkoumání i onoho nového rozhodnutí žalovaného. Ten dne 9. 3. 2023 skutečně vydal rozhodnutí, jímž stěžovatelce přiznal úrok za celé období, a to ve výši 14 725 388 Kč.

[4] Stěžovatelka proto již na podané kasační stížnosti netrvá, má však za to, že podaná žaloba byla důvodná, a kasační stížnost nyní bere zpět pouze pro pozdější chování žalovaného. S ohledem na to požaduje přiznat náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[5] Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. může navrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

[6] Řízení o kasační stížnosti je plně ovládáno zásadou dispoziční. Stěžovatelka zpětvzetím kasační stížnosti projevila svou vůli, aby soud v řízení nepokračoval. Protože její projev vůle nevzbuzuje pochybnosti, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil dle § 47 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[7] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Druhá věta tohoto ustanovení tak představuje výjimku z obecného

pokračování

pravidla, podle něhož v případě zastavení řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů.

[8] Pro splnění této výjimky je třeba hodnotit nejen to, zda v důsledku chování odpůrce po podání návrhu na zahájení řízení nastal stav, který navrhovatel podáním návrhu sledoval, nýbrž i to, zda návrh byl v okamžiku zahájení řízení důvodný (viz Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer 2019, str. 490). Návrhem se však v tomto případě nerozumí žaloba podaná k městskému soudu, jak se stěžovatelka domnívá, nýbrž kasační stížnost, kterou stěžovatelka brojila proti usnesení městského soudu a následně vzala zpět. Ačkoliv v důsledku postupu žalovaného a jeho nadřízeného správního orgánu stěžovatelka nakonec ve věci samé uspěla a žalovaný jí přiznal požadovanou výši úroků ze zadržovaného odpočtu, nemá tento výsledek přímý vztah k obsahu kasační stížnosti, resp. k tvrzení stěžovatelky, že usnesení městského soudu, jímž byla odmítnuta žaloba pro odpadnutí předmětu řízení, je nezákonné. I kdyby byla stěžovatelka s kasační stížností úspěšná, závěr Nejvyššího správního soudu by se nikterak netýkal důvodnosti samotné žaloby, tedy tvrzeného nároku na úrok ze zadržovaného odpočtu. Jinak řečeno, i případná důvodnost kasační stížnosti by se ještě nikterak netýkala důvodnosti žaloby. S ohledem na to kasační soud nevyhověl žádosti stěžovatelky a rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[9] Stěžovatelka v průběhu řízení o kasační stížnosti zaplatila soudní poplatek ve výši 5 000 Kč. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Podle § 10 odst. 5 téhož zákona soud v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud má proto povinnost stěžovatelce zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč vrátit snížený o 1 000 Kč. Částka ve výši 4 000 Kč bude stěžovatelce poukázána prostřednictvím jejího zástupce advokáta JUDr. Jakuba Hlíny ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. dubna 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu